

[Justitsministeren]

noget, der vedrører et telex sendt fra Højkommissariatet. Jeg troede i og for sig, at det var hr. Tinning bekendt, at vi den pågældende dag her i Folketinget havde vigtige forhandlinger, der vedrørte Justitsministeriet – det var om økonomisk kriminalitet og produktansvar – og at vi derudover havde en række lovforslag fra SF til behandling – kort sagt, at det var min opgave at være til stede her i Folketinget.

Jeg havde dog ikke ment efter Folketingets formands stærke henstilling til alle medlemmer om at være til stede i salen, så at skulle mødes med bebrejdelser over, at man passede arbejdet i salen. Jeg fik det pågældende telex, da jeg havde afsluttet mødet i retsudvalget; der var bogstavelig talt ikke noget mellemrum mellem kravet om min tilstedeværelse i salen og det tidspunkt, hvor jeg gik i retsudvalget. Jeg må erkende, at der ikke var så forfærdelig mange vidner, hvis vi tager Tingets medlemmer, på den beskrivelse, jeg her har givet. Der er altså andre, der ikke helt i samme omfang ønsker at følge formandens udtrykkelige henstilling om tilstedeværelse i salen. Jeg glæder mig over, at det er blevet bedre, når vi ser ud over den i dag. Jeg håber, det vil blive endnu bedre, men så kræver det også, at ingen begynder at komme med bebrejdelser, fordi vi passer vort arbejde her i salen.

Det har jo været drøftet ganske naturligt under denne behandling, om det, vi ville opnå med lovforslaget, nu også blev opnået. Ja, jeg mener, vi har opnået det dobbelte af det, vi skal. Vi har, når dette lovforslag er vedtaget, en mulighed for ved grænsen at afvise de personer, der kommer hertil og opholder sig dér, hvor de kommer fra, under trykke omstændigheder, og når der er en sikkerhed for, at vi opfylder konventionen fra 1951 på en sådan måde, at der ikke – hvad konventionen jo også indeholder – sker nogen tilbage-sendelse til et land, hvor de pågældende bliver forfulgt.

Der har været debatteret enkeltheder i forbindelse med dette, væsentligst på korte bemærkninger om lovforslagets § 1, nr. 1. Jeg kan forstå på de bemærkninger, der er blevet gjort af hr. Bernhard Baunsgaard, fru Ebba Strange og hr. Tinning, at der vil komme ændringsforslag på dette punkt, og det skal vi jo så tage stilling til. Jeg har ikke mere at sige vedrørende den debat, der her er rejst.

Det andet spørgsmål, der har været fremme, er, skal vi sige det internationale samarbejde inden for FN. Jeg gør opmærksom på, at dette lovforslag har sit grundlag i, at vi ønsker at tilstræbe alle steder, hvor vi har mulighed for det, at få udvidet det internationale samarbejde, også således at de principper, vi har anlagt i vores lovgivning, kommer til at gælde internationalt. Gør de da det? Jamen når en af Højkommissariatets repræsentanter i forbindelse med en lovændring nu går så stærkt ind i et enkelt – og jeg synes ret underordnet – punkt, undrer det mig, at man har været så passiv over for det faktum, at vi vel faktisk er det eneste land, der opfatter første asylland som en direkte forpligtelse. Jeg kender i hvert tilfælde ikke andre lande, hvor man regner det for en juridisk forpligtelse igen at modtage personer, som har været asylansøgere i det pågældende land, men som søger til andet land. Jeg synes, det er en vældig opgave for Højkommissariatet at gå ind i dette, og jeg gør opmærksom på, at der ikke er nogen som helst fravigelse i lovforslaget på dette meget vigtige punkt. Men hvis det var gældende alle andre steder, kunne vi have nøjedes med en anden lovgivning, for det, der er galt, er jo, at de pågældende ikke tager tilbage.

Fru Pia Kjærsgaard spurgte mig før, hvor mange vi kunne sende tilbage, og jeg går ud fra, det var efter den regel, jeg her omtalte. Vi har forsøgt at sende 300–400 tilbage i dette tilfælde til Vesttyskland, men vi har ikke kunnet sende dem alle tilbage, fordi hverken Vesttyskland eller andre lande har samme forpligtelse med hensyn til at modtage, hvis man er første asylland.

Jeg siger det her, for når Højkommissariatet gerne – og det hilser jeg velkomment – vil drøfte spørgsmålene med os, må vi vel også have lov til at svare, at her synes vi sandelig, der var en virkelig stor opgave for Højkommissariatet.

Jeg synes også, vi kan henvise til, at vi har nogle retssikkerhedsbestemmelser her i landet, som jeg i hvert fald ikke kender bedre i andre lande, og hvor vi med rette kan sige, at det måtte være en idé for Højkommissariatet, FN og alle andre at få sådanne retsgarantier gennemført i andre lande.

Overskrider vi så noget? Ja, hr. Bernhard Baunsgaard og andre har jo beskæftiget sig meget med den henvendelse, vi har modtaget